

úplně stačilo, by státním zastupitelstvím mu byly včas vráceny spisy s potřebnými návrhy k dalšímu stíhání, k němuž jest počítati i doručení obžaloby, ustanovení hlavního přelíčení a řízení po něm následující. Nehledíc k tomu měl v tomto směru po ruce trestní soud i další účinnější prostředky, jimiž po případě mohl podle § 27 tr. ř. čeliti průtahům jiných úřadů a to i státního zastupitelství. Není-li námitek proti názoru, že sdělení spisů státnímu zastupitelství k návrhu je úkonem, směřujícím k pokračování v trestním stíhání a sluší-li dle praxe spatřovati takový úkon v soudní výzvě právního zástupce strany, by »se k věci vyjádřil« — rozh. č. 3951 n. s. — a zajisté pak i ve výzvě obžalobce — soukromého — podle § 112 tr. ř., nelze pochybovati o tom, že takovým úkonem jest i opatření trestního soudu, jímž se domáhá toho, by mu byly spisy státním zastupitelstvím s příslušnými návrhy včas vráceny za účelem dalšího stíhání pachatele. Jelikož pak podle stavu věci a podle obsahu spisů není opory pro předpoklad, že by nebylo lze soudu v zahájeném trestním řízení proti obžalovanému pokračovati alespoň způsobem shora naznačeným, nastal účinek v § 40 po případě v § 27 tisk. nov. stanovený, k němuž bylo zrušovacímu soudu přihlížeti z moci úřední v základě §§ 290/1 a 281 čís. 9 b) tr. ř., jako kdyby byl tento důvod zmatečnosti uplatňován.

Čís. 4598.

Byl-li obviněný vydán právoplatně v obžalovanost, nelze ani z důvodů místních ani z důvodů věcných dodatečně napadati příslušnost soudu, který je podle obžaloby povolán provést hlavní přelíčení; námitku, že příslušným byl soud porotní, nelze uplatňovati ani s hlediska čís. 1 ani s hlediska čís. 6 § 281 tr. ř.

Zásada § 219 tr. ř. a důsledky z ní plynoucí neplatí pro případy, ve kterých je příslušným senát mládeže.

Byl-li někdo obžalován nejen z trestných činů, jež jsou proviněním ve smyslu § 3 zák. čís. 48/1931, ale i z pokračování v těchto trestných činech po dosažení 18. roku svého věku, nastal takový souběh trestných činů, který vykročil z mezí § 28 (2) a tím i z dosahu odchylek, platných podle druhé hlavy zákona o trestním soudnictví nad mládeží pro trestní řízení proti mladistvým, najmě i co do zvláštního senátu mládeže a nelze uplatňovati jako zmatek čís. 1 § 281 tr. ř., že i pro ona provinění vynesl rozsudek místo tohoto senátu nalézací soud v obyčejném sestavení.

Nezachování předpisů směrodatných pro sestavení senátu sborového soudu (§ 18 tr. ř., § 32 zák. o org. soudů) není zmatkem čís. 1 § 281 tr. ř.

Pojem »vyšetřovací (vyhledávací) úkon po zákonu neplatný« po rozumu § 281 čís. 2 tr. ř.; nespádá sem informace, uvádějící poznatky, jež učinil v oboru své působnosti úřad od soudu různý.

Vyloučení veřejnosti hlavního přelíčení je zmatkem čís. 3 § 281 tr. ř. jen, došlo-li k němu bez formálního usnesení soudu nebo z důvodu v § 229 tr. ř. neuvedeného.

Výslech státního úředníka jako svědka bez předchozího zproštění povinnosti zachovávatí úřední tajemství je nepřipustný po rozumu § 151 č. 2 tr. ř. jen, pokud je samotným svědkem nebo jinak poukázáno

k tomu, že se zamýšlený výsledek dotkne postřehů nebo poznatků, jejichž vyjevením poruší svědek úřední tajemství.

Svědectví a nález a posudek státního úředníka jsou neplatné (§ 151 č. 2, 120 tr. ř.) jen v těch částech, jimiž vyjevil poznatky a postřehy, které z důvodu úředního tajemství vyjevíti nesměl.

Zásada posledního odstavce čl. VI. uv. zák. k tr. ř. byla prolomena předpisy § 36 zák. na ochr. rep.

Sborové soudy první stolice jsou podle § 36 odst. 3 zák. na ochr. rep. příslušny pro zločin vojenské zrady podle § 6 odst. 2 zák. na ochr. rep. bez ohledu na to, kterou z příslušných trestních sazeb obžaloba navrhuje.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1933, Zm I 897/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 26. září 1932, jímž byl uznán vinným zločinem přípravy úkladů podle § 2 zák. na ochr. rep. z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a § 25 odst. 5 zák. o trestním soudnictví nad mládeží z 11. března 1931, čís. 48 sb. z. a n., dále zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 2 zák. na ochr. rep. a § 25 odst. 5 citov. zák. čís. 48/1931 a přestupkem proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 488 tr. zák. a čl. V zák. ze 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z r. 1863, a to jen, pokud jsou uplatňovány důvody zmatečnosti čís. 1—5 § 281 tr. ř. O ostatním obsahu zmateční stížnosti bude rozhodnuto po veřejném líčení.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 1, 2, 3, 4, 5, 9 a), b), 10, 11 § 281 tr. ř.; pokud jde o důvody zmatečnosti č. 1—5 neshledána již v neveřejném sedění důvodnou.

K čís. 1 § 281 tr. ř.: Byl-li obviněný vydán právoplatně v obžalovanost, protože buď nepodal odpor nebo vrchní soud připustil obžalobu přes podaný odpor, jak se stalo v této trestní věci, nelze podle jasného ustanovení § 219 tr. ř. — ani z důvodů místních, ani z důvodů věcných (srovnej nález čís. 2100 sb. n. s.) — napadati dodatečně příslušnost soudu, který je podle obžalovacího spisu povolán provést hlavní přelíčení. Zejména není námitka, že příslušným k jednání a rozhodování o skutku (skutcích) obžalobou stíhaném (stíhaných) je soud porotní, vhodným podkladem výtky, že je zmatečný rozsudek vynešený nalézacím soudem pojmenovaným ve spise obžalovacím, a to ani s hlediska § 281 čís. 1 tr. ř., jež mluví jen o náležitém obsazení sborového soudu (soudního sboru), nezmiňujíc se — jak činí § 344 čís. 1 tr. ř., netýkající se rozsudků nalézacích soudů o lavici porotců a plném jich počtu, ani s hlediska § 281 čís. 6 tr. ř., podle něhož je zmatečný jen rozsudek, jímž nalézací soud vyslovuje svou nepřislušnost (zdržuje se rozhodování ve věci samé) z důvodu (nesprávně předpokládané) příslušnosti soudu porotního; tímto ustanovením nejsou nikterak dočleny případy opačného rázu, totiž případy, ve kterých rozhodl nalé-

zací soud ve věci samé, ač byl příslušný k jednání a vynesení rozsudku soud porotní a nalézací soud měl se prohlásiti podle § 261 tr. ř. nepřislušným. Proto jest i stížnost na zcestí, pokud vytýká napadenému rozsudku zmatečnost podle § 281 čís. 1 tr. ř. z důvodu, že byla prý dána příslušnost soudu porotního, poněvadž obžalovací spis navrhl potrestání obžalovaného — rozuměj nalézacím soudem — těžkým žalářem delším pěti let, přesněji potrestání podle § 34 tr. zák. a § 6 čís. 1 odst. 3 vyšší sazby trestní zákona na ochr. rep., použití trestní sazby těžkého žaláře od pěti do dvaceti let nebo na doživotí; jinak stačí stížnosti připomenouti, že zásada posledního odstavce čl. VI. uvozovacího zákona k trestnímu řádu (zákona čís. 119 ř. z. 1873), již má patrně stížnost na zřeteli, byla prolomena předpisy § 36 zákona na ochr. republiky (viz i odst. čís. 3 § 95 ústavní listiny), jehož první a druhý odstavce — vymezující příslušnost státního soudu a soudů porotních — nezmiňují se nikterak o zločinu vojenské zrady podle § 6 odst. 2 cit. zákona, takže pro zločin ten platí bez ohledu, kterou z příslušných trestních sazeb obžaloba navrhuje, ustanovení třetího odstavce § 36 cit. zákona, že pro zločiny neuvedené v prvních dvou odstavcích náleží trestní řízení sborovým soudům prvé stolice, které jsou příslušny z týchž úvah i pro zločin přípravy úkladů podle § 2, nebyl-li (a obžaloba to neuplatňovala) spáchán za okolností zvláště přitěžujících a nenavrhovala-li proto (což se také nestalo) obžaloba i pro zločin přípravy úkladů uložení trestu podle zákonné sazby vyšší pěti let. Ona zásada § 219 tr. ř. a důsledky z ní odvozené neplatí ovšem pro případy, ve kterých nastává příslušnost senátu mládeže, jelikož podle § 43 zákona o trestním soudnictví nad mládeží čís. 48 Sb. z. a n. 1931 není v řízení proti mladistvým řízení obžalovacího, takže mladistvému obviněnému nepřísluší právo námitek (odporu). Budiž dále připuštěno, že soudní sbor, jenž vynesl napadený rozsudek, byl jinak sestaven, než by byl musel býti sestaven podle odst. čís. 3, najmě i podle první věty odst. čís. 3 § 30 citovaného zákona senát mládeže, takže by byl dán důvod zmatečnosti podle čís. 1 § 281 tr. ř. pro nenáležité obsazení sborového soudu, kdyby bylo tuto trestní věc projednati a rozsouditi podle předpisů o trestním soudnictví nad mládeží. Konečně budiž připuštěno i, že použití těchto předpisů v souzené trestní věci by nebylo na závadu ustanovení odstavce čís. 3 § 28 cit. zákona čís. 48/1931; neboť obžalovaný, který se narodil 29. října 1908, byl pro onu část stíhaného a souzeného jednání, která spadá v l. 1925 a 1926, vzat — alespoň, pokud byla stíhána i souzena s hlediska § 2 zákona na ochr. rep. — ve vyšetřování již před dokonáním devatenáctým rokem svého věku tím, že vyšetřující soudce žádal dne 8. července 1927 okresní soud v Karlíně, by vyslechl obžalovaného pro jeho účast na letních táborech v Berkenbrücku a na Rujaně jako obviněného. Než použití dotčených zákonných ustanovení bylo podle odst. 2 § 28 cit. zákona čís. 48/1931 vyloučeno tím, že obžalovací spis dával obžalovanému vedle skutků spáchaných v l. 1925 a 1926, tedy před dokonáním osmnáctým rokem, tedy vedle trestných činů, jevících se proviněním ve smyslu § 3 zá-

kona ze dne 11. března 1931, čís. 48 sb. z. a n. o trestním soudnictví nad mládeží, o nichž by o sobě měl podle § 30 téhož zákona rozhodovati senát mládeže, a vedle přestupku spáchaného v r. 1932 za vinu i zločiny spáchané v l. 1927 až do 30. dubna 1932, přesněji i pokračování v trestné činnosti (provinění), která spadala v l. 1925 a 1926, i po dosažení osmnáctého roku věku až do 30. dubna 1932, takže tu byl takový souběh trestných činů, který vykročil z mezí § 28 odst. 2 a tím i z dosahu odchylek, platných podle druhé hlavy cit. zákona pro trestní řízení proti mladistvým, najmě i co do zvláštního senátu mládeže. Proto je stížnost v nepravu i, pokud uplatňuje jako zmatek čís. 1 § 281 tr. ř., že rozsudek vynesl na místě příslušného soudu (senátu) mládeže nepřislušný soud nalézací, přesněji nalézací soud v obyčejném sestavení. V této souvislosti vytýká stížnost ještě, že byl — jak se prý zdá — pro tuto trestní věc sestaven zvláštní senát a že jsou pochybnosti o tom, zda jsou ohledně něho dány předpoklady § 18 tr. ř. Než nezachování předpisů směrodatných pro sestavení senátů sborového soudu — srovnej i § 32 zákona o organizaci soudů čís. 217 ř. zák./1896 — není zmatkem s hlediska § 281 čís. 1 tr. ř., jenž žádá jen, by sborový soud byl obsazen náležitě, předepsaným počtem soudců a zapisovatelem a by se rozhodnutí nesúčastnil soudce vyloučený (viz i nález čís. 4218 sb. n. s.). Jelikož stížnost neprojevuje pochybností v těchto směrech, netřeba přes konečnou větu § 281 čís. 1 tr. ř. zkoumati pravdivost tvrzení stížnosti, že se obhajoba dověděla teprve po hlavním přeličení o tom, že věc projednal a rozsoudil soud v jiném sestavení, než v jakém měl jednat i a rozhodnouti podle opatření učiněných přednostou soudu po rozumu § 18 tr. ř.

K čís. 2 § 281 tr. ř.: K návrhu obžalobce a přes odpor obhájce byla při hlavním přeličení z usnesení sboru čtena informace presidia ministerstva vnitra z jiných spisů. Stížnost spatřuje v tomto postupu zmatek čís. 2 § 281 tr. ř., avšak neprávem. Ustanovení § 281 čís. 2 tr. ř. předpokládá, že byl čten spis o nějakém úkonu vyhledávacím anebo vyšetřovacím, který je podle zákona neplatný. Úkony vyhledávacími a vyšetřovacími jsou, jak plyne z předpisů §§ 88, 89, 93 tr. ř. — srovnej nálezy č. 863, 1187, 3179 sb. n. s. — jen úřední jednání, která spadají do oboru soudcovské činnosti, najmě činnosti vyšetřujícího soudce — výslech svědků a obviněných, ohledání a domovní prohlídka — třeba nebyly předsevzaty samým vyšetřujícím soudcem, nýbrž soudcem vyhledávacím (§ 89 tr. ř.) nebo dožádaným (§ 93 tr. ř.) nebo na jejich místě bezpečnostním úřadem (§ 88 tr. ř.). To, o čem jedná ona informace, není takovým úkonem; v informaci jsou jen uvedeny poznatky, jež učinil v oboru své působnosti úřad od soudů různý. Neplatným podle zákona je pak vyhledávací nebo vyšetřovací úkon, byl-li předsevzat proti zákonnému zákazu (viz na př. §§ 151, 170 tr. ř.), nebylo-li při jeho provádění šetřeno zákonného zákazu (viz na př. § 71 a § 120 tr. ř.), nebo nebyl-li před jeho předsevzetím (viz na př. poslední větu § 152 tr. ř.) nebo po jeho předsevzetí (viz na př. poslední větu § 88 tr. ř.) zjedнан předpoklad zákonem nařízený a stanoví-li zákon na ne-

šetření zákazu nebo nezjednání předpokladu následek neplatnosti úkonu. Neplanost čtené informace v tomto smyslu stížnost nedoličuje, nýbrž dokazuje jen domnělou nepřípustnost použití takové informace jako průvodního prostředku, neuvědomujíc si, že pramenem soudcovského přesvědčení po rozumu § 258 tr. ř. může být nejen každý z průvodních prostředků, jejichž provádění je trestním řádem upraveno, nýbrž vše, co může mít význam pro přesvědčení soudu, ovšem s výjimkou průvodních prostředků, jichž použití zákon výslovně zapovídá (viz nálezy č. 3136, 3258 sb. n. s. a jiné); zákon však nezakazuje užití veřejným úřadem udělené informace, která je pro věc významnou, takže uvedená informace nejen mohla, nýbrž musela být čtena podle předposledního odstavce § 252 tr. ř., když se toho nezřekly obě strany a žalobce naopak navrhl, by byla čtena. Nehledě k tomu, nedostává se pro úspěch právě vyvrácené výtky předpokladu stanoveného předposlední větou § 281 tr. ř. i pro výtky tohoto druhu; rozsudek nedovolává se nikde čtené informace jako opory některého závěru neb i jen předpokladu, takže je jisto, že čtení informace nepůsobilo na konečné rozhodnutí v neprospěch stěžovatelův.

◀ Zmatečnost podle č. 3 § 281 tr. ř. vytýká stížnost rozsudku z toho důvodu, že 1. bylo hlavní přeličení — přesněji hlavní přeličení s výjimkou úseku, kdy se jednalo o přestupku proti bezpečnosti cti a doby, kdy vyhlášen rozsudek — provedeno s vyloučením veřejnosti a tím porušen předpis § 228 tr. ř.; 2. že byl porušen předpis § 120 tr. ř. tím, že byli slyšeni jako znalci státní úředníci, jejichž výsledch jako svědků byl podle § 151 č. 2 tr. ř. nepřípustný, ani nebyli úplně zproštěni povinnosti zachovati úřední tajemství jim uložené, jak plyne z toho, že odepřeli s poukazem na úřední tajemství odpověď na otázku obhájcovu, z čeho usuzují, že K. jest vyzvědačem. ▶ K výtce 1.: Vyloučení veřejnosti hlavního přeličení zakládá zmatečnost podle č. 3 § 281 tr. ř. jen, došlo-li k němu bez formálního usnesení soudu nebo z důvodu v § 229 tr. ř. neuvedeného. V souzené trestní věci nestalo se ani to, ani ono a není to ani stížností tvrzeno. Stížnost dokazuje — vedle theoretických vývodů o nutnosti a účelnosti zásady veřejnosti — jen, že zájmům veřejného pořádku, který byl podle nálezu nalézacímu soudu důvodem, z něhož vyloučil veřejnost, by bylo spíše prospělo veřejné projednání celé věci, protože by se prý byli tím lidé, kteří mohli v novinách čísti pozvání do letních táborů, dověděli, co soudí stát a soudy o letních táborech, jakož i o Dr. L-ovi, B-ovi a K-ovi, a tím by byli varováni před tím, by nenavazovali styky s takovými osobami. Než toto poznání sprostředkovalo širšímu obecenstvu již pouhé vyhlášení rozsudku a podstatných důvodů rozhodovacích, které se stalo veřejně, a důležitější než uplatňovaný prospěch veřejného projednání záležitosti jest újma, která hrozila duševním vztahům mezi určitou částí občanstva a státem z veřejného rozboru podrobností příprav úkladů o republiku a vyzvědačství, na nichž bral stěžovatel účast. Není třeba podrobně odpovídati na vývody, kterými stížnost dokazuje o různých výsledcích hlavního přeličení, že nebylo vůbec důvodné příčiny je tajiti, protože jsou i kusé.

Opomíjíť stížnost mlčením obsah zápisníků stěžovatelových, dopisů jiných účastníků letních táborů a i samotného stěžovatele, dopisů B-ových, jakož i letáků a novinářských článků, konečně i pozitivní části projevů znalců, ač právě těmito průvody, od jejichž předvádění a rozboru nedalo se ostatní jednání úplně a spolehlivě oddělit, vyšly najevo podrobnosti, co do kterých byl soud z důvodů veřejného pořádku povinen dbáti toho, by nepřišly na vědomí širšího obecnstva, ježto by mohly takto býti upozorněny živly politicky nespolehlivé na cesty a způsob, jak určité osoby, nespokojené s existencí a rozsahem Čsl. republiky zamýšlely dosahovati svých záměrů.

◀Pokud jde o výtku čís. 2, netřeba zkoumati, mají-li její předpoklady dostatečnou oporu v zápise o hlavním přelíčení, v němž je sice zaznamenáno, že znalec František Č. odepřel odpověděti na otázku obhájcovu tam uvedenou, přesněji vyhověti žádosti obhájce, by podrobněji udal, co ví z vlastní zkušenosti o tom, že B. provozuje vyzvědačství, aniž však zaznamenáno i to, že znalec odvolává se na úřední tajemství; o znalci Karlu S-ovi pak je tamtéž zaznamenán jen povšechný projev, že se úplně připojuje k údajům Č-ovým. Neboť výtku jest i jinak neodůvodněna. Uváděje obecnou povinnost k vydání svědeckví před soudy stanovenou § 150 tr. ř. v soulad s přirozeným — nejen služebními předpisy (§ 23 služební pragmatiky, § 50 soudní instrukce), nýbrž i trestní normou § 5 zákona čís. 178/1924 Sb. z. a n. (viz §§ 101, 102 c), 104, 105 tr. zák.) chráněným — nárokem státu na zachování úředního tajemství, zakazuje trestní řád v § 151 čís. 2 soudům pod následkem neplatnosti výpovědi, by nevyslychaly — nebyl-li dotčený svědek závazku k úřední mlčenlivosti platně zproštěn — státní úředníky jako svědky, kdyby svým svědeckvím porušili úřední tajemství jim uložené. Ani pokud mají býti nebo třeba byly učiněny předmětem svědeckého výslechu postřehy a poznatky, jež učinil státní úředník u výkonu svého úřadu nebo z příčiny svého úředního stavu (povolání) a v souvislosti se svým úřadem, není nepřipustnost výslechu nebo třeba neplatnost výpovědi povšechná a nepodmíněná. Nepřipustným bude výslech a bude nutno, by si soud opatřil souhlas činitele, který může svědka zprostiti povinnosti k úřední mlčenlivosti, jen tehda a jen, pokud je samotným svědkem anebo jinak poukázáno k tomu, že se zamýšlený výslech dotkne postřehů nebo poznatků, jejichž vyjevením poruší svědek úřední tajemství. A stejně jest vydané svědeckví státního úředníka neplatné jen tehdy, když a jen v oněch částech, jimiž vyjevil poznatky a postřehy, které z důvodů úředního tajemství vyjevit nesměl. Jen za právě uvedených předpokladů a jen v právě vymezeném rozsahu je státní úředník nezpůsobilý býti soudním znalcem a jeho nález a posudek jsou neplatny. Že znalci budou nebo mohou býti svým úkolem nuceni nebo přiměni k tomu, by v některém ze svých úsudků nebo předpokladů nebo třeba při odůvodnění některého předpokladu neb úsudku vyjevíli postřeh anebo poznatek chráněný proti takovému vyjevení úředním tajemstvím, nebylo tvrzeno neb i jen naznačeno, ani stěžovatelem (obhájcem), a to ani v návrhu, kterým se domáhal změny v osobách znalců,

ani při výsledku znalců, ani slyšenými znalci nebo jinak. Ba ani po výsledku znalců nebylo nikým a ničím třeba jen naznačeno, že bylo některým úsudkem, předpokladem anebo jiným projevem znalců ve smyslu právě uvedeném úřední tajemství skutečně porušeno. To netvrdí ani stížnost. Chce-li snad předpokladem výtky nahoře uvedené naznačiti, že úřední tajemství bylo porušeno tím, že znalci opřeli úsudek o vyzvědačské povaze B-a i poukazem na vlastní zkušenost (poznatky), stačí jí připomenouti, že poměr úředního tajemství k vědomí o určité skutečnosti a k prameni tohoto vědění nemusí býti stejný; stát nemusí mítí zájem na tom, by zůstalo zatajeno, že úřad o určité skutečnosti ví, třebaže má závažný zájem, by nebylo vyjeveno, kterou cestou a kterými prostředky, po případě od kterých osob se o skutečnosti té dověděl, takže nelze z toho, že znalci odepřeli sdělit, odkud co vědí, usouditi na to, že oním sdělením porušili úřední tajemství. Podle toho, co uvedeno, neměl nalézací soud v souzené trestní věci ni nejmenší příčiny k předpokladům, z nichž by byl mohl souditi, že svědecký výslech osob, jež pověřil úkolem znalců, byl nepřipustný bez předchozího svolení povolaného k tomu činitele. Proto mohl je ustanoviti znalci a použiti jejich posudku, nálezu a jinakých projevů jako průvodního prostředku, aniž porušil ustanovení § 120 (151) tr. ř. a zatížil rozsudek jím vyнесенý zmatkem čís. 3 § 281 tr. ř.

Čís. 4599.

Předsevzal-li pojištěnec listivé jednání v úmyslu, by pojišťovnu poškodil, a podařilo-li se mu skutečně uvést ji v omyl o tom, že u něho nastal případ krytý pojišťovací smlouvou (zástupce pojišťovny zjišťoval škodu), jde o dokonaný podvod a nezáleží na tom, že pojišťovna teprve potom (po upozornění četnictvem) prohlásila, že od smlouvy ustupuje.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1933, Zm I 602/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 9. května 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce — čís. 9 a) § 281 tr. ř. — namítá zmateční stížnost, že jde o poměr civilní, najmě poukazujíc na to, že pojišťovna neodmítla vyplatiti obžalovanému pojištěnou částku snad z důvodu, že krádež vloupáním nebyla spáchána a byla jen předstírána, nýbrž proto, že obžalovaný, uzavíraje smlouvu, nesprávně a neúplně zodpověděl otázku o závažných okolnostech nebezpečí, kterážto okolnost opravňuje společnost upustiti od smlouvy podle § 6 pojišťovacích podmínek.